

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (carré des Call n.º 10), 1 pesseta à conte de 16 números.

SEÑORIU DES MENESTRALS.

Se necessita essè molt dú de clòsca per no comprende lo envant qu'anam es mallorquins, respècte de millores socials. Si qualcun des nostros antepassats pegás un'uyadeta dins Ciutat, sé cert que bavaría de veure com es *señoríu* supera, y no de pòch, à sa *menestralèa*; y que seguint axí, dins molts pòchs aïns no trobarém un menestral per necessari.

Sortiu à passetjá qualsevòl diumenge, dematí ò decapvespre, y escampau la vista arreu per plasses y carrés, per tènes y portals, per iglesies y teatros; y veuréu aquells esbarts y escampadisses de gent del tot mudada, que per saludarse se diuen: *Molt bon dia tenga; bonès tardes tenga;... ¿Còm heu passa? si es servit;... estiga bona;... si señó y no señora, y dispònguiga, y pèrdiga cuydado*; y altres mil finures que demòstran que tots som señós, pues mos hi dam es tracto.

¿Qui es qu'anant p'es Born, no ha reparat s'ayre de señoríu que té tothòm en sos modals y moviments?

¿Qui es capás de distingí dins es teatro, entre ses señores que ocupan ses butaques y es palcos, ses que varen nexa à casa de pati amb arcades, y ses que viuen à uns estudiets ò dins una botiga?

¿Qui es qu'ha preguntat à ses families que tenen casetes à baix des Castell ò à Son Sardina, d'hon han sortit ses misses per construirles?

¡Vaja unes preguntes! me dirá qualcú; ¿amb axò s'atura L'IGNORANCIA? cadascú s'arregla axí com pòt, y si no li agrada, que no'n menj.

No vos enfadeu, que jò no escrich aquest articlet per res de mal. Jò n'estich content de veure tanta igualdat; axò es un gust sentirse tractá amb tants de mòdos; à mi m'agradan ses *polles* empiulades; y per veurerles, no deix cap funció, ni cap concert, ni cap des balls de sala. Però, veëm, ¿qu'hey farém? jò tench ses mèues rareses y es mèus escrúpols; y per axò no renéch de

menestral que som, y al mateix temps dich lo que tròb, en plata y sense posarhi estovayes.

Sense aná més lluny, despuysahí me deya un amich mèu: «Es nòstro teatro está desèrt y casi buyt, à pesá de que sa compaña es bona, ses funcions que donan son morals, y ses entrades y localidats son baratíssimes.» Y jò li contestava:—Desenganet: s'aná à n'es teatro mos surt cá perque hem tornat *señós*; es menestrals no volen seure à sa tertulia, escusantse en qu'hey van ses *semifuses*, (còm si avuy en dia no n'hi hagués per tot.) Es mossons y sa classe mèdia s'ho troban per à ménos ocupá un palco de tercera fila; y per seure à butaca, es necessari desfressarse de conte. Si jò fos de s'Empresa, apagaría casi del tot es llums, com se fá en es continent; axí no mos veuriam ni amb sos *gemelos*, y ningú estaria encorregut de seure ahon-se-vuya, pues hey podrian aná sense afeytarse y tot.

Encare no m'havia dexat aquell amich, y me vatx topá amb sa *señora* d'un fusté y ses tres fies, que segons digueren, anavan à fé unes quantes visites. Jò que el conech à ell, que jepa tot lo dia, tú pòts y jò no puch, demunt es banç, si he de dí la veritat, me vatx empegahí de dirli *vos* à sa *mestressa*, mentres ses fies, que de cap à pèus valian uys per mirá, li deyan amb una veu molt dolça:—«Mamayeta, no mos entretenguem, *vosté* ja veu qu'es tart y que à ca-nòstra just hey hem dexat *sa servitut*.» ¡*Sa servitut!*... es mosso y son pare.

Vaja! dirán lo que voldrán aquests que tant s'encantan de ses còses de l'antigüea. Jò tròb qu'han fet molt bé adoptá es tractament des señoríu y suprimí es tèrmes de *ma mare* y *vos*. Axò podia passá quant es menestrals, en temps d'es Grèmis, duyan jach y capa, en llòch de leviteta y *pardessú*. Bé es veritat que llavò es vestit que duyan era séu, y qu'are n'hi ha molts que'l deuen; però, fan de *señós*, y poden presentarse ahon-se-vuya. No heu podem tení tot, y lo que no es à un cap es à s'altre.

No es sufridó lo d'ets ordonaments

antichs que tatzavan à ses dones, segons es séu estat, es pams de rossegay que podian dú à ses sayes y faldons; ¡còm si es *lujo* y es major gasto de ses ròbes no fos en benefici directe des texidós y des comerciants!

Are disfrutam de tota llibertat; y una atlòta que, si voleu, trabayarà com una negra tota sa setmana tancada dins caséua, en arribá es diumenge, se pòsa sa mudada y ets arruxos tan bons y tan plantosos com los puga dú una marquesa.

Bé es veritat que tothòm sab qui es ella, perque à Ciutat tots mos conexam; però, axò no fá cas; mentres sa *polla* duga aquell vestit, té s'esperansa de ferí es coret de qualche *pollo* tan *señó* com ella.

Are casi, casi, podem dí en tota veritat que ja no hey ha *tú* ni *voce mercé*. Tothòm pòt tení entrada à n'es cassinos, y trepitjá catifes, y seure blan y tení criats, pagant una pesseta cada mes. Y allá tots son *vostés* desde es president fins à n'es portés. Allá no hey ha cap *mèstre* ni *mestressa*; axò son tractaments arreconats que casi, casi, afrontan à n'es qui los reb. ¡Ditxosa igualdat! Sols que t'hajem alcansada en so tractament; lo demés es lo de ménos. Per are no té res que veure si es qui trabayan per guañarse la vida amb un ofici honrat, quant dinan ò quant sopan, acaban molt primé es pá que sa talent; amb tal que tengan dins es guarda-ròbes tres mudades per *presentarse en sociedad* à rebre y à doná *vostés* à té qui té.

Primé deya un adagi: habit no fá monja ni mussa canonge. Are succeheix tot lo contrari; s'habit es es tot; y amb rahó.

Jò heu defensaria ahon-se-vuya. ¡Desgraciat d'aquell que s'aconhòria d'aná net, y que no vest de mòda! ¡Malanat d'aquell menestralet que no vòl sorti de botadó, y qu'aferrat à ses costums antigues, cria es séus infants per menestrals! Aquests ja may tendrán sa ditxa de que es sastre los petxuch, ò de qu'un escrivá vaji à assentá es séus mòbles. Aquests ja may disfrutaran vejent un

fiy missè ò metje, sense malalts ni plets, passetjense amb ses mans dins ses butxaques. Aquests ja may veurán ses séues fiyes col-locades amb un escript de mala mòrt, roegantse ses uncles. Y, sobre tot, aquests no rebrán ja may més tractament qu'es de *vos axò*, y *vos allò, mèstre* fulano.

Jò, la veritat, som fiy de menestral per part de pare y mare, y no 'n renech, y heu tench à molta honra; però ja vos he dit que som un hòmo raro, y à mi no 'm pòden prende es demble.

Sa passió no m' tapa la vista; conech que tench idèes de l' *ancien regime*, axò es, d' es sigle passat; y que dins pòch temps no n' hi haurá d' altre qu' admeta amb bona cara es tractament de *vos*. ¡Paciencia! ¿que voleu qu' hey fassí? Lo únich que m' disculpa, es que som un ignorant y un pòbre errat de contes.

Y are, qu' heu recòrd, entre es catòlics, no hey ha tant de motiu per avorri sa classe qu' à Mallorca li diuen *menestrals*. Cristo-Jesus era fiy de la *menestralèa*, y sempre, mentres visqué en el mon, va rebre es tractament de *mèstre* y de *tú*.

A vegades diuen quant un hòmo que vòl essè pòch, pòt essè molt.

A veure qui es capás de treure un altre exemple que puga honrá tant es tractament des *señorin*.

UN MENESTRAL.

UNA CRIADA PER QUI NO 'N TÉ.

¡Jò estich apurada!
¡No sé qu' he de fé!
¡Tot cau y tot penja!
¡Sa feyna no 'm ret!
Per aná derrera
Nòu infants que tench,
No tròb cap criada
Que valga un doblé...
¿No 'm diria un àngel qu' he de fé?

—Déu la guard, señora.
¿No sab perque vench?
—Si tú no t' esplicas...
—M' han dit qu' ha mesté
Una bona criada.
—La cerch ja fá temps.
—¡Si jò li agradava!...
—¿D' hont ests?—De Sineu.
—Parlarém; à veure que sabs fé.

—Jò sé fé, señora,
Tot quant se present;
Rentá, fé bugada,
Planxá... També sé
Aparrussá ròba,
Sersí qualque esqueix,
Debaná una tròca,
Fé calsa...—Corrent;
¿Y en quant à sa cuyna, que sabs fé?

—Cuyná lo ordinari:
Vosté ja m' enten.
Bollit, un principi,
Sopa, y ademés
Si importa, reòles,
Pilòtes, bistèch,
Ous en castañola,
Crema, sopa en llet...
—Diguesme. ¿Que guañas cada més?

—Me dará tres duros.
—¡Que dius!—Lo que sent.
—¡Sabs tú que t' enfilas
D' amunt!—Jò 'n guañ més.
—Si jò 't don dos duros,
Tròb qu' estirás bé.
—Es pòch.—¡Dèu pessetes
Són molts de dinés!
—Jò les gast de botes cada més.

Per dotze pessetes
Puch está molt bé
Com à rebostera
D' aquells forastés
Que tenen ses cases
Al plá des Castell...
Però viure à fóra
No m' agrada gens.
—¡Si tú 't pòrtas bé, les te daré!

—Digues... ¿Que festetjas?
—Ja 'u crech; y si vés
Quin jove més curro:
Parex cavallé,
Vuy que cada dia
A ca 's conco m' deix
Aná 's decapvespre
Per conversá amb ell.
—Hey anirás una hòra. ¿Vòls res més?

—Diumenges y festes,
Plòga ò fassa néu,
Vuy sortí à les dues
A passetx.—Molt bé.
Mentres s' horabaixa
Te retirás à temps
De tancá persianes
Y encendre es quinqués,
Pòts aná hont vulgas. ¿Vòls res més?

—D' hivèrn, ses vetlades
Vuy tení brasé
Y llum, perque feynes
Moltíssimes tench
Per cosí sa ròba
Des méu casament,
Qu' ha d' essé es Setembre
D' aquest any qui vé.
—Te cosirás ròba. ¿Vòls res més?

—Tench d' aná à matanses
Desde Sant Andreu
Fins à la Puríssima.
En vení es Jané
Vuy aná als cassinos.
Per Sant Bartomeu
Tench d' essé à la vila,
Per fira també...
—Tot es temps que vulgas! ¿Tens res més?

—M' ha de dá p' es conco
Lo que 's vespre qued,
Y à mi ses despuyes
Y vestits dolènts,
Es vidre, ses connes,
Tot es ferro vey,
Pedassos, porgueres,
Cloveyes y tests.
—¡Tot per tú! Demana encare més.

—Vuy per mí un bòn cuarto,
Un catret decent,
Miray, cantarano,
Ribella y pitxé.
No he de fé de teta,
No he de tocá fems.
Vuy tení moñera;
—T' esplicas molt bé...
Pòts quedá desd' are.—Ydò, me qued...

—¡Ay! ¡Y jò que no 't deya
Lo qu' he mesté més!
¿Has après de piano?
—Señora, no gens.
—¡Ay fiyeta méua!
¡¡Que me sab de greu!!
Si no tocás piano,
Ja no 't tench mesté...
—¡Vaja una sortida!... ¡¡Justament!!!

P. A. P.

PUNT PER NOLTROS.

El Demócrata té per costum es no torná may sa pilòta à n' es jòch, y quant l' hey fan torná, la tira baxa. ¡No hey ha més hòmo!

Vint y cinch setmanes ha hagut de menesté per penetrá que L' IGNORANCIA no es un periòdich com ets altres. Nòltros ignorants totduna que vérem es séus primés números ja endevinarem quants de punts calsa, en matèria de lògica y de sinceritat.

Li donam les gracies perque mos digué que *no tenim cultura*... de sa séua. Tornem à lo mateix, y girem fuya.

Es número 22 d' *El Porvenir Balear* corresponent à dia 30 des mes passat, publicá un article titulat *Las aguas que abastecen à Palma*, del qual traduhim es sigüents trössos:

«S' ha vist que s' aygo es pòca, que se pèrt travessant es conductes, y sobre tot que *es de mala calidat*.

Ni còu bé ses llegums, ni fon es sabó; condicions essencialíssimes de tota aygo potable; s' enterboleix quant la bullen, y deposita una gran cantitat de sals.

Es Químichs dihuen qu' en es manantial *no es potable*, y qu' en arribá à Palma *sols pòt essé consumida à falta de milló*.

Sa necessitat es s' única rahó que mos obliga à heure s' aygo de sa Font de la Vila.

..... aquests fets son coneguts de ses persones ilustrades de sa nòstra illa...

S' aspiració de tothom es tení provehida la ciutat de Palma, amb aygo bona, fresca y abundant, p' es mèdis que sa ciència moderna aconseya.

Si à sa nòstra illa ecstixen aygos que pugan essè conduhides à Palma, amb aquestes condicions, *es un absurdo canalisá, ò més ben dit, encanoná ses aygos de sa Font de La Vila.*

Es qui còm nòltros opinan que còses de tanta importancia s' han de fé amb sa perfecció possible, y que, es més negòci dú aygos nòves de la serra (d' Esporlas) que gastá capitals per no millorá molt lo que ja tenim, no poden avenirse de tot lo succehit desde sa presentació d' un projecte, à s' Ajuntament de Palma, per una empresa que desitjava envestí aquesta millorá.

Tots quants han intervengut amb aquest assumto han desempeñat malament es séu papé: s' empresa... la premsa... y es retgidós...

Si arriban à ensumá axò fóra de Mallorca, ¿qu' han de dí de nòltros?

Aquí han acusat à n' es qui milló han procedit.... ¿Y no s' ha d' alsá una veu que protest devant aquest desvèri?»

No hem fet més que espipellá aqueix article, que val la pena de llegirlo tot, encara que su-baix d' ell no més s' hi veja una X.

Dissapte passat, D. Juan Malberti, engiñé civil, comensá à parlá del *Abastecimiento de agua potable à las poblaciones*, exposant à s' Ateneo algunes idèes consemblants à ses que té manifestades

L' IGNORANCIA.

Sa redacció des *Diari de Palma* patrociná un comunicat sobre l' assumto, que no era escrit per cap manxayre.

Mos consta confidencialment que sa gran majoría des facultatius en la materia, residents à Palma, opinan qu' axò de canalisá aygos potables no es còm qui posá es fabiól dins es serró.

Y despues de lo que veym per are, nòltros, tornant sa pilòta à s' articulista del *Demócrata* que mos obligá à fé una passada, sols li dirém: — Apunta, ¡punt per nòltros!

UN TROBADO D' AYGOS.

UN MOT D' AGRICULTURA.

—¿No 'm diréu, Sen Perins, còm heu feys per tení tan ben conrada sa terreta vòstra, sense gastarhi cap doblé?

—¿Còm heu fás? Es molt bò de veure. Procur que tot vaja acompasat, y no tení descuidada sa cartilla.

—¿Quina cartilla?

—Sa d' es conradó. A n' es veure, tú no la sabs.

—Pòt essè que no. Digaume, ¿qu' es axò de sa cartilla de conrá?

—Vatx à dirlet, si m' escoltas, y tractas d' aficarla bé dins sa memòria.

—Digau aviat, qu' axò m' interessa.

—Idò bòno: ¿qu' han mesté ses tèrres per aná calentes? Respon.

—Fems.

—¿D' hon treurém es fems per no comprarlos?

—D' es bestia.

—¿Còm tendrém es bestia necessari per fé es fems qu' hem de mesté?

—Tenguent pastures per darlos.

—¿Còm tendrém pastures?

—Dexant una part sense sembrá, sa que sia necessaria.

—Idò bé. Tot es secret está en sebre quina part de sa tèrra que tens, has de dexá per pastures, per tení es bestia necessari per replegá es fems que te fan falta perque s' altre tèrra vaja calenta y te don un bòn esplet. Y es segú qu' el te dará, maldement no veja més aygo del cèl que sa de ses serenes ò roades.

—¿Y còm sabrè jò quina tèrra he de dexá per pastures?

—Amb un any ò dos de pròva, heu sabrás més just que no voldrás.

Al dia d' avuy, es pajesos, per volé cohi més blat ò faves que no correspon, se quedan sense cohites; y per axò es que ni tenim bestia ni grá; y es Mòll tira, y tot mos ho han de dú à forsa de doblés, d' Algé y de la costa de España. ¿M' has entés? Ja 'n tornarém parlá.

P.

XEREMIADES.

Idò si: à n' aquell articlet nòstro des número passat, el *Demócrata* no l' ha pogut pahí de cap manera. S' es enfadat, y no les vòl havé amb nòltros, perque diu que L' IGNORANCIA «no es un periódico como los demás.»

Y, en que sia massa preguntá: ¿còm axí no 's fa càrrech ò no reproduhex, ell que de pòch ensá es tornat tan aygodé, s' article d' aygos qu' ha publicat el *Porvenir Balear*? ¿O també are aquest no es un periòdich còm ets altres?

De sa conferencia sobre aygos donada p' el Sr. Malberti à s' Ateneo, avuy fa vuyt dies, ni el *Demócrata* ni cap d' ets altres diaris, fóra un, tampòch s' han dignat donarne conte.

Bé, pero axò ja 's veu clá. També el Sr. Malberti, en questió d' aygos, «no es un ingeniero como los demás.»

Visquem, y veurém còses.

**

A pòch à pòch mos arribarém à entendre.

Deya l' *Opinió* dimars passat:

«En la cuestion de aguas se necesita hacer mucha luz y hablar muy claro, para llevar el convencimiento al ánimo de todos, de que sobre el interés privado, so-

bre el bien de algunos, está el bien del comun del vecindario...»

¡Per aquí gratey!

**

Diumente y dilluns passat, tenguérem à Ciutat grans iluminacions, amb motiu de s' aniversari 25 de sa festa de la Purísima.

A ses viles també hey ha hagut de tot. A sa Pobra, gran festa; pero parex que s' Ajuntament no ha anat de llums. Es nòstro de Ciutat també tracta, segons noticies, de dexarmos à les fosques suprimint s' *alumbrado*.

Y à Inca... ¡oh! lo qu' es à Inca han feta una gran còsa. Diu que à l' altá majó de la Parròquia, hey plantáren una gran *tenda real*, blanca (lo de mal gust s' apren) feta de dotze llensols afegits, amb pedassets negres per tot lo redó.

No 't dich res: devia fé *polit*.

**

Diuen que ses alimares que posaren à la Sala de Ciutat s' havian de pagá per un parey de retgidós, suposat que no hey ha doblés à dins sa Caxa.

Quant un Ajuntament está tan enfangat còm es de Palma, podria dispensarse de pagá una banda de música...

No seria mal que 's pòble sabés qui son es Retgidós que li donan llum, suposat que ja coneix es qui li donan fum.

**

S' altre dia un pagés menava un pòrch per mitx des Born, y un municipal que no dormia ley fé trèure defóra.

Altres vegades, s' en hi passetjan de animals, per mitx des Born, y ningú hey *fa alto*.

**

Es carré de Sant Miquel fins al present havia estat una albufera. Are, amb ses carretades de pedreñy qu' hey descarregan, à escuses d' adobarlo, quedará convertit amb un roquissá.

«Ells heu enténen» va dí En Mòll. Pero li féren pagá sa multa.

**

Es mòtlo de fé sociadats dins Palma parex qu' encare no s' es romput.

Are n' han fundada una altre, uns quants joves alegres, per fé un colcada es derrés dies.

Apesá des gran número de sócios amb que ja conta à l' hora d' are, un graciós deya parlant d' ella s' altre dia:—Aquesta Sociedad perilla fé uy prest: no pensa emití *papé*.

**

De pochos dies ensá, fa un fret qui pela, germanets, y la muntaña s' es posada d' es coló de sa *tenda* d' Inca.

Es beneyts que no 's pensáren à morí s' any de sa neu, enguañy poden torná aprofitá s' avinentesa.

COVERBOS.

Un bergantell s'en va anà à nadá en es cap des Mòll, y còm que no'n sabia gayre, à lo milló comensá à fé es bata-gòt. Ventura d'un mariné, que se tirá dins má y el va tréure.

Aquell esburbat deya mentres se vestia tremolant:

—¡Una y òli! No'm tornaré jò tirá dins s'aygo, mentres no haja après de nadá bé. Si'm nég, ¡mumare'm mata!

Un señó pòbre se casá amb sa fia d'un amo rich; y llavò deya:

—Aquest casament méu es estat còm qui fé botifarrons; jò hey he posat sa sanch, y es sògre hey ha posat es prebò y ses espicies.

A Muro, (sa vila de ses grans carabasses,) despues que la reyna hagué venguda à Mallorca, n'hi havia uns quants que ponderavan molt, quant tornaren de Ciutat, sa riquesa qu'havian vista, y es cotxos que la reyna emprava, y es vestits y ses joyes que duya, y tot es demés *carro-portal*.

—¡Missions vos gòs à tots, (respongué un hortolá gelós de lo séu,) qu'amb tant còm deys y ponderau, no té la reyna un esplet de carabasses còm ses méues!

No n'hi hagué cap que li volgués posá.

—Es meu rellotge (deya un perdulari à un amich seu,) va tres minuts atrasat.

—Y es meu hey va tres setmanes.

—¿Còm axí?...

—Tres setmanes fa que'l tench à sa casa de *préstamos*.

No fa gayre temps qu'à sa Porta Pintada s'en succehí una de bona.

S'en venia un sollicherich mal humorat, que p'es camí li havian fet prende un enfado, y no anava de rahons. Duya dins sa beassa un pané tapat, y à dedins uns quants erissons, per vendrerlos à plassa.

—¿Que hay aquí dentro? li demaná es punxa, aficanthi sa ma molt llést.

—Ays y sebes, (respongué axut es sollicherich.)

Amb axò es *punxa* se topá amb ses púes, y tregué depressa sa ma, esclamant:

—¡Ay, ay!

Y afegí es sollicherich molt sério:

—Més avallet trubaréu ses sebes.

A un frare molt faceto li encarregáren

es sermó de la Mare de Déu de la Neu. Arribá sa diada, pujá es frare dalt sa trona, y com repará que casi ningú havia assistit al ofici, perque plovia y feya molt mal temps, comensá es sermó d'aquesta manera:

—Devot auditori: Perdonau, que avuy no hey haurá sermó, perque jò duya estudiant es de la Mare de Déu de la Neu, y nó es de la Mare de Déu de la Soledat.

Y s'en torná à la sacristia.

A un geperut li demanava un, per afiskonarse:

—¿D'hon ests, geperut?

Y ell responia:

—De s'esquena.

Dos cegos tavernetjadós y curts de geni demanavan llimosná, en es portal de la Seu.

Un desenfeynat s'arrambá à ells, y sense donarlos res, va dí:

—Jau, germanet; la mitat perhom.

Llavò se va fé un pòch enfòra, esperant veure la feta.

—Tonió, (digué un cego à s'altre,) ¿que t'ha donat aquest señó?

—A mí, no res. A tú t'ho ha dat.

—¿A mí? A tú; no m'enganyarás, no.

—Tú no m'enganyarás. Ja't conech, ja.

—Y jò't dich que tú heu tens.

—Y jò't dich que no.

Y amb axò, un des dos ja alsat sa crosseta à s'altre, y comensáren à ploure bastonades de cego, que la gent s'hi hagué de posá per departirlos; mentres aquell mal intencionat, amb un parey d'estráfolaris còm ell, s'esmortia de riure, un tròs enfòra.

Se quexavan uns quants militars envejosos de que un company séu, de trenta dos anys, ja hagués arribat à general; y ell los responia:

—¿Trobau que per general som massa jove? No tengueu ansia, que aquest defecte pòch à poquet m'anirà fugint de cada día.

—¡Ja'u som desgraciada! (deya una señora veyá;) sa derrera dent que tenia m'es cayguda menjant una figa-flò madura.

Y responia se criada:

—Més madura devia essè sa dent.

Deya un homonet vey curt de gambals.

—Voldria sebre un llòch del mon ahont no s'hi morissen may, y totduna m'en hi anava à passarhi content y alegre es quatre dies que'm quedan de vida.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Déu à cada un té señalada sa sort.

SEMBLANSES.—1. En qu'hey ha nostramo.

2. En que no més parla d'acions.

3. En que no sab lo que's pesca.

4. En que té titol.

ENDEVINAYES.—1. Una cadira.

2. Ses matanses.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Ney-Ney y Un Sabatè en dilluns.
Cinch:—Coniet de guix y X. Cera.
Y quatre no més:—Pere Pera y Un punxa en gegat.

NOTA. A ses Solucions de dissapte passat hey ha una errada. En lòch de lo que diu, ha de dí: 4. Corre es sètze.—5. (Qui no la sab n'es un tròs.) Ja'u deviau havè reparat.

GEROGLIFICH.

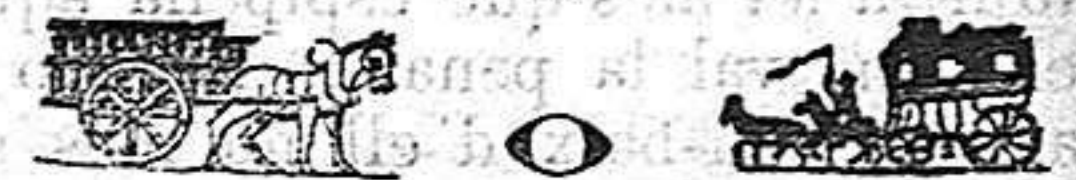
S : mol TAP

(Geometria)

X AN AA 1 A

(Capdepera)

EN

UN EMPLEAT DES CARRIL.

CAVILACIÓ.

Una còsa aferradissa.

Lo que tè qualsevol aucell.

Lo que súa un pi.

Una lletra.

Una nació.

Amb aquestes cinch còses, formá un crit ó exclamació patriòtica d'actualitat.

UN QUALSEVOL.

ENDEVINAYES.

1. ¿Qu'es allò qu'à un matex temps y per un matex motiu s'acursa y s'allarga?

2. ¿Qu'es lo que més s'assembla à sa mitja lluna?

3. Sòls una faxeta
Es el méu vestit:
Quant el duch, som mòrta,
Si'l me llevan, visch.
Som molt falaguera,
No tench pèus ni mans,
Y en paumes me dùen
Nins y jovensans.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

B. J. M.: Li aghrim sa bona intenció.—UN COMPRADÓ: Tòt quant mos diu no mos vé de nou; y sino, llegesca es núm. 2 de L'IGNORANCIA.—R. C.: ¿Y sa firma? Recòrdi lo que fa temps digüerem sobre anònims.—X. CERA: Aprofitarem es geroqlifich.—UN BUÑOLÉ D'UNA BUÑOLERIA DE BUÑOLA: Está molt bé, y gracias. Casi tot heu insertarem. Ses solucions arribàren tart.

13 DECEMBRE DE 1879.

Estampa den Pere J. Gelabert.